

Η ΔΙΔΟΥΛΑ ΠΟΘΗΚΗ

LE DIABLE ET MON DROIT,
HONNI SOIT QUI MAL Y PENSE.

ΤΟΜΟΣ Η'.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Κράτ.
ἀνὰ 12 φύλλα δραχ. 3

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φύλλο:
21. Φράγ. 7.

ΑΡΙΘ. 88.

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἢ
γρομμὴ ὁβολ. παλ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται
ἐνταῦθα εἰς τὸ Τυπογραφ.
« Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ » ἢ
παρὰ τῷ Συντάκτῃ Κυρίῳ
Φ. ΟΔΔΗ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, 2 Ἀπριλίου 1864.

—ΑΣ ΦΥΓΗ.—

Ὁ Ληστής εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ζητεῖ εἰς τὸν ἀοπλον τὸ βαλάντιον ἢ τὴν ζωὴν—ἢ Ἀγγλία, εἰς τὰ σκότη τῆς Διπλωματίας καλυπτομένη, μᾶς εἶπε: Ἐκλέξατε, ὦ ἀδύνατοι, ἢ τὴν ἀρπαγὴν τῶν κτημάτων σας, τὴν ἐξουδετέρωσιν τῆς χώρας σας, τὴν καταστροφὴν τῶν Φρουρίων σας, μὲ τὴν ἐλευθερίαν—ἢ τὴν Προστασίαν μου, μὲ τὸν ἐξαγγλισμὸν σας.— Ἡμεῖς, οὐδὲ σιγμὴν δυσάξαντες, ἀνεκράξαμεν: Θέλομεν τὴν πολιτικὴν μας ὑπαρξιν, ἀπαιτοῦμεν τὴν ἐθνικὴν μας ζωὴν! ἄς χορεσθῶσιν αἱ ληστρικαὶ ὁρέξεις οἰαζήποτε καὶ ἂν ὦσι, ἄς κλέψῃ, ἄς ἀρπάξῃ, ἄς κατασείρῃ, ἄς καταστρέψῃ, ἄς ἐρημώσῃ ἢ γενναίᾳ Ἀλβίων τὴν γῆν τῶν ἀδυνάτων, ἀλλ' ἄς φύγῃ! Γυμνοὶ καὶ πειναλέοι ἄς ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὴν Προστασίαν τοῦ ἀρπακτικωτέρου τῶν ἐθνῶν, ἀλλ' ἄς φύγῃ!

Ἄς θρηνώμεν ἐπὶ τῶν κενῶν Ταμείων μας, ἐπὶ τῶν Μοναστηριακῶν μας κτημάτων, τὰς μεγαλοδοξίας τοῦ Ξένου καὶ τὴν σκατάλην τῶν ἐνημοσυγμάτων του, ἀλλ' ἄς φύγῃ!

Ἄς οἰκτείρωμεν μὲ ἀδελφικὴν ἐλεημοσύνην τοὺς παρ' ἡμῖν γελοίους πιθήκους τοῦ ἐπὶ πενταχονταετίας δεσπότηντος γελοιοτάτου καὶ ἀλλοκωτάτου τῶν ἐθνῶν, ἀλλ' ἄς φύγῃ.

Ἄς κλαύσωμεν, δι' ὀλίγον ἔτι, ἐπὶ τῶν ἔλλει-

μμάτων, ἐπὶ τῆς διαθορᾶς, ἐπὶ τῆς παραλυσίας τῆς τάλαιπώρου Κοινωνίας μας, ἀλλ' ὁ αἴτιος τῶν πληγῶν τούτων ὢλων ἄς φύγῃ!

Ἄς φύγῃ, ναὶ ἄς φύγῃ, καὶ οἱ ξένοι, οἱ διερχόμενοι τὰ ἔρημα καὶ κατερειπωμένα μας παράλια, ἄς διηγῶνται εἰς τὰ ἔθνη πῶς ἐκεῖθεν ἐπέρασεν ἡ Ἀγγλία!...

« Ἄς φύγῃ ἀπὸ τὰ χρώματα τοῦ Ἐφτάνηστος ὁ ξένος, Καὶ σά Λητῆς, στὴν ἀρπαγὴ ἄς φύγῃ φορτωμένος, Εἶνε γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τέτοια θυτρία ὀλίγη »

Φωνάζουμ' ὅλοι, ἄς φύγῃ!

« Ἄς φύγῃ καὶ ἄς μείνουμε γυμνοὶ καὶ πεινασμένοι, Ἡ δόξα τῆς ἐλευθερίας τὸ ἔθνος μας χορταίνει, Εἶνε ἀλαφρεία ἡ θυτρία μας στῆς τύχης μας τὸ ζῦγι »

Φωνάζουμ' ὅλοι, ἄς φύγῃ!

Ἄς φύγῃ καὶ ὅποιος καὶ ἂν διελθῇ ἀπὸ τῆ μαύρης γῆ μας Νὰ ἰδῇ τοῦ ὀλέθρου τὴν ἐρμειὰ καὶ τὴν καταστροφὴν μας, Ἄς κλάψῃ στῆς πατρίδος μας τὴν τρομαρὴ θυτρία, Καὶ ἀπὸ καρδίας ἄς καταρασθῇ τὴν καταγθόνα Ἀγγλία! Πλὴν στὴν ψυχὴν μας ἡ χάρα καθὲς καταρα πνίγει,

Καὶ μόνον λήμε ἄς φύγῃ!

Η ΚΥΡΑ ΑΓΓΛΟΥΣΑ ΚΑΙ Η ΚΥΡΑ ΕΛΛΗΝΟΥΣΑ.

ΕΛΛΑ : Ω ! καλῶς τὴν Κυρά Ἀγγλοῦσα μου, τί μοῦ κάνεις ; πῶς τόπαθες καὶ μ' ἐνθυμήθηκες ;

ΑΓΓΛΑ : Ἐβγήκα γιὰ νὰ ἰδῶ τὴν κόρσα ποῦ κάνουνε οἱ Ἀγγλοι . .

ΕΛΛΑ : Καὶ μὴν ἤξερωντας ποῦ νὰ πῆς, ἐπειτα ἀπὸ τὴν κόρσα, ἐδιάθηκες ἐδόθηνε γιὰ ν' ἀναπνυθῆς καὶ γιὰ νὰ μὲ ἰδῇς. Ἄς ἦνε. Πέμου στὸ θεῖό σου καὶ τί λογιῆς κόρσα ἐκάμανε ἐκεῖνοι οἱ περιδρόμοι ;

ΑΓΓΛΑ : Θεέ μου, τί παράξενη ὁποῦ εἶσαι, ἂν δὲν εἶχες ἓνα τέτοιο ἀκατανόητο μῖσος ἐναντίον εἰς τοὺς Ἀγγλους ; σὲ βεβαιῶνῶ πῶς θὰ ἤσσουνε ἡ καλῆτερή μου φιλενάδα.

ΕΛΛΑ : Καὶ σὺ Ἀγγλοῦσα μου, ἂν εἶχες ὀλιγώτερη ἀγγλομανία ἤθελε εἶσαι ἡ καλῆτερη γυναῖκα τοῦ Κόσμου.

ΑΓΓΛΑ : Τέλος πάντων, τί κακὸ εἶδαμε ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους τούτους ξένους ;

ΕΛΛΑ : Πρωτοῦ σοῦ ἀποκριθῶ, ἤθελα νὰ μοῦ πῆς σὰν τί καλὸ εἶδαμε ἀπὸ δαύτους ;

ΑΓΓΛΑ : Τί καλὸ ; τί καλὸ ; εἶδαμε τόσα καλὰ, καὶ ποῦ νὰν τὰ θυμῆθῶ, ἔργοιασου ἄς ἔλθουνε οἱ ψορρόελληνες σου, καὶ τότες θ' ἀποζητήσης τοὺς Ἀγγλους καὶ τὰ καλὰ τους.

ΕΛΛΑ : Ἦθελα ὅμως νὰ γνωρίζω ὅλα ἐτοῦτα τὰ καλὰ ἀπὸ τὰ τώρα, γιὰ νὰ ξέρω κάνε τί θὰ γυρεύω.

ΑΓΓΛΑ : Ἄ ! θέλεις νὰ μάθης τὰ καλὰ τους ; ἄκουε λοιπὸν καὶ μέτραε, τοὺς δρόμους μας ποῖς τοὺς ἔφτυασε ;

ΕΛΛΑ : Ἡ ἀγκάριαις

ΑΓΓΛΑ : Μὰ τοὺς μόλους, τὰ γροφίρια, τὰ δικαστήρια, τὰ τελωνεῖα κτλ. κτλ. κτλ ;

ΕΛΛΑ : Ἡ ἀγκάριαις, ὁ ἰδρωτας τοῦ λαοῦ, ὁ παρᾶς μας κτλ. κτλ. κτλ.

ΑΓΓΛΑ : Ποῖς μᾶς ἔκαμε ἀνθρώπους ;

ΕΛΛΑ : Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῆς, μ' ἂν μὲ ἀνθρώπους ἐννοεῖς ἀγγλικάς μόνολες, τότες δὲν σοῦ ἀντιλέγω πῶς οἱ Ἀγγλοι ἐκάμανε ἓνα τίττοι θαῦμα κοινωνικῆς διαφθορᾶς. Οἱ Ἀγγλοι καὶ τὸ κακὸ μας κεφάλι μᾶς ἐσπρωξεν εἰς ἓνα χάος παραλυσίας καὶ πολιτελείας, ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν ἐλπίζω πῶς θάβγουμε τόσο γλήγορα. — Πράσθες εἰς ὅλα τοῦτα ὅτι φεύγουνε τώρα ἀρπάζοντες, καταστρέφοντες καὶ λεηλατοῦντες, καὶ βλέπεις ἂν δὲν τοὺς ἐπληρώσαμε, καὶ πολὺ ἀκριβὰ, τὰ κείτ, τὰ βουτύρατα, τοὺς χοροὺς, τὰ πικνίκια καὶ τὰ πλαμποῦδιν ποῦ μᾶς ἐμάθανε.

ΑΓΓΛΑ : Ἀμὰ τὴν πάστρα τους, ποῦ τὴν ἀφίνεις ;

ΕΛΛΑ : Μᾶς κάνουνε πάστρα ὡς καὶ τὰ φρούρια καὶ θέλεις νὰν τήνε λησμονήσω ;

ΑΓΓΛΑ : Ἀς νὰ ἔλθουνε οἱ χαριτωμένοι σου Ἕλληνες, ἄμὰ τὰ ματαλίμε, νὰ μὴ ἴμωρη πλέον νὰ βγαίνῃ Γυναῖκα μονάχη, Ζήτω ἡ ἔνωσις ! Νὰ μὴ ἴμωρη νὰ ἔχῃ κανεὶς πλέον χρήματα σπῆτι του. Ζήτω ἡ ἔνωσις ! Νὰ μὴ δύνασαι νὰ χῆς μία συκιὰ χωρὶς νὰ πλερώνῃς δακρύ. Ζήτω ἡ ἔνωσις ! Νὰρχεται ὁ κλητῆρας νὰ κυττᾷ τῶν κόττες σου ἂν ἔχουνε τ' αὐτὸ γιὰ νὰν τὸ πέρνῃ.

Ζήτω ἡ ἔνωσις ! νὰ μὴν ἔχουμε οὔτε Θέατρο, οὔτε Μουσικὴ, οὔτε Πικνίκια, οὔτε . . .

ΕΛΛΑ : Οὔτε πολὺ μισθὸ, οὔτε μεγάλη σύνταξη. Πέτα κάνε ὅλα καὶ τίττες σοῦ λέω καὶ γὰρ πῶς ἔχῃς δίκαιον νὰ μὴ θέλῃς τὴν ἔνωσι.

ΑΓΓΛΑ : Εἴρεις πολὺ καλὰ, κυρά Ἕλληνούσα, ἂν τὴ λές γιὰ μᾶς, ὅπως τὸ σπῆτι μας μπορεῖ νὰ πᾶν ὁμπρὸς καὶ μὲ χωρὶς μισθὸ.

ΕΛΛΑ : Ἐτότες λοιπὸν, γιατίι τὴν καταφορά ἐναντίον τῆς ἔνώσεως καὶ τῶν Ἑλλήνων, ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ συγκρίνουμε δραχμαῖς μὲ λίραις ;

ΑΓΓΛΑ : Τί τὸ θέλεις, τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἔχω σὲ ἀντιπάθεια, δὲν ἔχουνε οὔτε ἀνατροφή, οὔτε τρόπους, τὸ καλῆτέρό τους c o m p l i m e n t o εἶνε νὰ σοῦ ποῦνε : βρὲ πίζιε, βρὲ δείξιε.

ΕΛΛΑ : Σὲ βεβαιῶνῶ ὅπως εἶσαι σὲ μεγάλο λάθος, συγχίζεις τοὺς Κυρίους μὲ τὸν ὄχλον, τοὺς Ἕλληνας μὲ τὴν Λιχπουριά. — Οἱ Κύριοι ἔχουνε ἀνατροφή καὶ τρόπους νὰ πωλήσουνε εἰς τοὺς Ἀγγλους σου. — Πές μου, σὸ θεῖό σου, εἶδες ποτὲ κανέναν Ἕλληνα comme-il-faut ?

ΑΓΓΛΑ : Αἱ ! ἀκούς ἐκεῖ, εἶδα καὶ συναμίλησα μὲ ἴ-πουροῦς, μὲ Στρατηγούς μὲ Λοχαγούς, μὲ Ταγματάρχας, μὲ Προξένους καὶ μὲ ἐκτάκτους ἀπεσταλμένους.

ΕΛΛΑ : Καὶ τοὺς εὗρηκες ὅλους ὁμοίους ;

ΑΓΓΛΑ : Τοὺς εὗρηκα ὅλους Ἕλληνας καὶ ἂν κανέναν ἀπὸ δαύτους ἀθρώπιζε ἦτανε . . .

ΕΛΛΑ : Ἀγγλικὴ ἢ Γαλλικὴ Μόμολα ; Κάπου θὲ νὰ ἐκουθεντίαςες μὲ τὸν Κυρ. Κωστάκη τὸν ἔκτακτον ἀπεσταλμένον πούρτε ἀπὸ τὴν Ἱερικῶ. Συμφωνῶ πῶς βρίσκουνται Ἕλληνες χωρὶς ἀνατροφή καὶ γελοῖοι, μὰ πέμου στὸ θεῖό σου, οἱ περισσότεροι Ἀγγλοι ποῦ ἔρχονται ἐδῶ πέρα, ἔχουνε ἀπάνου τοὺς ψύχα ἀνατροφή ; Δὲν εἶνε εἰς ὅλα τους οἱ γελοῖότεροι ἄνθρωποι τοῦ Κόσμου ; Στὸ Θέατρο, στὴ Μουσικὴ, στὸν περίπατο, δὲν εἶνε πάντα τους μελυσμένοι ; Πῶς ἐφευρίσκανε προχθὲς εἰς τὰ κούλουμα ; Κ' ἄμὰ μιλεῖς γιὰ τοὺς Ἕλληνας, γιὰ τοὺς Ἕλληνας ὁποῦ οὔτε εἰς τ' ὄνειρό σου δὲν τοὺς εἶδες. Θέλεις γελοῖοτερο πρᾶγμα παρὰ νὰ βλέπῃς ἀνθρώπους παντρεμένους, μὲ ἡλικία καὶ μὲ ἀξίωμα νὰ παρατρέχουνε τοὺς δρόμους ὁποῦ πρωτοφύλιση τὸν ἄλλονε ; νὰ παίξουνε σὰν τὰ παιδάκια τ' ἀδῶ καὶ τὸ τριφύγγη, νὰ δένουν τὰ μάτια τους, νὰ γανώνουνται, νὰ μπαινούνε σὲ σακίγια γιὰ νὰ πιάνουνε γουρουνόπουλα ζουρισμένα καὶ σαπουνισμένα ; Ἡ νὰ βγαίνουνε σὰ μασκαράδες μὲ κάτι φωρέματα περᾶξενά ὁποῦ, ἂν τὰ φορούσανε εἰς τὸ Λονδίνο, τοὺς ἐθάνανε τῇ αὐγρυλιαῖς ; Ἐτοῦταις ὅλαις εἶνε τρέλαις ὁποῦ ἤθελε συγχριῶνται, ἂν δὲν ἐκάνανε ἄλλα χειρότερα. Εἶδες μὲ τί περιφρόνηση καὶ μὲ τί ἀδιακρισία μεταχειρίζονται ἐσᾶς γιὰ πρῶτους, ὁποῦ τοὺς κάνετε τὴν κόρτε καὶ γένεστε γελοῖοι ; γιὰ νὰν τοὺς μοιάζετε ;

ΑΓΓΛΑ : Καλὰ, καλὰ ! εἶνε ὅμως πλούσιοι.

ΕΛΛΑ : Ὅποιον κλέβει καὶ εἶνε καὶ δυνατὸς γιὰ νὰ βγάνῃ σὲ σάλτο τῇ κλεψιαῖς του, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ νύει καὶ πλοῖσις.

ΑΓΓΛΑ : Καταλαβαίνω πῶς θέλουμε καὶ σὰ χοντρά.

ΕΛΛΑ : Κόπιασε νὰ πῆς τὸν Τέ σου καὶ ἄς τ' ἀφήσουμε.

ΑΓΓΑ: Είναι καλύτερος ὁ Τέξ ἀπὸ τὴν Ἀλφασκιά.
ΕΛΛ: Μὲ τὴ διαφορά ὅπου δὲν ἤξερω ἂν ἐπειτα
ἐπὶ τὴν ἔνωσι θὰ σὺνέκρινον παραδίδε γιὰ Τέξ, ἐνῶ τὴν
ἀλφασκιά, ἐμείς τὴν ἔχουμε χάρισμα.

ΑΓΓΑ: Εἶσαι πολὺ ἀδιάκριτη Κυρά Ἑλληνοῦσα!

ΕΛΛ: Εἶσαι πολὺ ἀδιάντροπη Κυρά Ἀγγλοῦσα!

ΑΓΓΑ: Μόρχεται ἡ ὄρεξι νὰ σοῦ δώσω ἓνα καλὸ
μάθημα ἀνατροφῆς.

ΕΛΛ: Ἐκείνη ὁποῦ εἶνε πρᾶγμα ξένο· καὶ δὲν
μπορεῖς νὰν τὸ διαλέσης.

ΑΓΓΑ: Ἀναχωρῶ γιὰ νὰ μὴν ἐρτοῦμε σὰ χειρότερα.

ΕΛΛ: Εὖγε σου κάνεις σὰν τοὺς Ἀγγλους ὅπου φαύ-
γουνε γιὰ τὰ λιγώτερα, ἐλπίζω ὅμως ὅπως δὲ θὰ μοῦ
κάμεις καὶ καμμία ζημία ἐπὶ τὸ Ἀγγλικώτερον, πρὸς-
ξὲ μὴ κατὰ λάθος μοῦ ἀρπάξης τίποτες ἐπὶ τὸ βρεττα-
νικώτερον!

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

Διήγημα Β'.

(Συνέχεια εἰδὲς ἀριθ. 86)

Ὁ Βιζύρης ἐφώναξε γιὰ τὸν τρίτον ψηλὸν καὶ ὁ τρί-
ψηλὸς δὲν ἐφαινότανε.

— Ἀνάσι-μίσι-κίριου! ἔρχεται βρὲ ἢ δὲν ἔρχεται;

— Ἐκωττάξαμε ὁλοῦθεν μὰ δὲν τὸν εὐρίσκουμε, λέςαι
ὁ ἀρχιψύλακας.

— Γδέστε μὴν ἔφυγε καὶ φερετέμουντε εὐθὺς ἐδῶ.

Τῇ στιγμή ἐκείνῃ μπαίνει ὁ ἀρχισυνούχος, ἓνας Ἀρά-
πης μαῦρος σὰν τὴ πίσσα καὶ μακρὴς σὰν τὴ μεγάλη
σαρακοστή, καὶ μὲ τὰ μάτια ὄξυ ἀπὸ τὸ κεφάλι:

— Στὸ Χαρέμι, πασσά μου, ἐμπήκε ἓνας ψηλὸς-ψη-
λὸς ἄνθρωπος καὶ τὸν τέλει νὰ ἔδω, τί νὰ τὸν κάμω;

— Στὸ Χαρέμι; κάνει ὁ Βιζύρης, μὰ ἐτοῦτος δὲν εἶ-
ναι ὡς φαίνεται τόσο ἄλλος — τρεχάτε γλήγορα καὶ
φέρετενονε ἐδῶ, αἰντε!

Ίσια νὰν τότε φέρουνε ὁ Βιζύρης, συλλογιζόμενος κα-
λὰ-καλὰ τὴν ὑπόθεσι ἀρχίνας νὰ ἐλπίζῃ πὼς ἐμπόριε νὰ
θεσθῇ κ' ἓνας ψηλὸς ἐξυπνὸς ὁ ὁποῖος, ὀρελούμενος ἀπὸ
τὴν περίστασι τῆς ἐνασχολήσεως τοῦ Β'ζηράτου, ἔμπε-
νε στὸ χαρέμι νὰ . . . ν' ἀποδείξῃ πὼς δὲν εἶναι ἄλλο-
λος. Ἡ ιδέα ἐτοῦτη ὑπερίσχυσε στὴν ὀθωμανικὴν του
ζηλοτυπία, καὶ ἐσχέδιζε κρύβως στὸ νοῦτου πὼς ἐπρε-
πε νὰ ἀνταμείψῃ μία τέτοια τολμηρὴ ἐξυπνάδα πρὸς
ἐτίμας ὅλο τὸ γένος τῶν ψηλῶν.

Ὁ Βιζύρης ἐσκαρφότουνε ἀκόμα ὄντες κάτι παράξενες
συναίε τὸν ἐκάμανε νὰ ζυπνήσῃ ἀπὸ τὸ γλυκὸ τοῦ ὄνειρου.

18 Ἀράπιδες ἐφέρονταν ἀλυσσοδεμένους ἓναν ἄνθρωπον,
τὸν ἐφέρονταν ὅπως φέρουνε τοὺς πειθαμένους, ἐξ ἡ ἀπὸ
τὰ ποδάρια, ἐξ ἡ ἀπὸ τὴ μίσση καὶ ἐξ ἡ ἀπὸ τὸ κεφάλι.
Πρῶτοι-πρῶτοι ἐφάνησαν ἐκεῖνοι ὅπου ἐβασταῦσαν τὰ
ποδάρια, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα κιστεῦ ἐμπήκανε ἐκεῖνοι τῆς
μίσσης, καὶ τέλος πάντων, ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα ἐφάνη-
κε τὸ κεφάλι.

Ὁ Βιζύρης ἔμεινε μονοπόδαρος θωρῶντας ἐκεῖνον τὸν

γίγαντα καὶ ἀρχίνασε νὰ μπαινῇ σὲ τρομερὴ ἔγνοια συλ-
λογιζόμενος τὴ ζημία πρὸς ἣν εἶλε κάμει ἀπὸ χαρέμιτου.
Ἡ κεφαλή τοῦ γίγαντος ἐφώναξε τρομερὰ.

— Πιθοστετὸν κατῶ, μὰ μὴν τὸν ἀφήσετε ἐλεύθερον
μὴ μᾶς συνέβῃ τίποτες ἄλλο.

— Αἱ! πούθεν εἶσαι βρὲ κουτζάμ ἄνθρωπε;

— Ἀνατολίτης πασσά μου, Ἀνατολίτης ἀπὸ τὴν Ἀ-
νατολή, οὐ! οὐ! οὐ! οὐ! ἀμὰμ πασσά μου κ' ἐχάθηκα,
ἔκανε ἐκεῖνος ὁ δύστηνος, κοιλιζόμενος σὰν τὸ σκυλὶ καὶ
βαστώντας τὴ μεγάλην του κοιλιὰ, οὐ! οὐ! οὐ! ἐχά-
θηκα!

— Ἐγνοια σου, βρὲ ἀνατολίτη, μὴ φοβάσαι δὲν πη-
θαίνει τίποτος βρὲ, πέσμου πὼς ἐμπήκες εἰς τὸ χαρέμι,
βρὲ σύ;

— Ἐμπήκα, πασσά μου, γιατί ἐπρεπε νάμπα, γιατί
ἐκεῖ μοῦ πάει νὰ στέκουμαι, — οὐ! οὐ! οὐ! ἀμὰμ κ'
ἐχάθηκα!

— Ἄ σοῦ ἀρέσουνε ἡ χανούμισες, βρὲ κ—;

— Ὁ θεὸς φυλάξῃ, πασσά μου!

— Ἄ σὲ κατάλαβον θέσαι εὐνούχος βρὲ;

— Εὐνούχος; Ἄ! νάμουνε εὐνούχος ἄ! νάμουνε εὐ-
νούχος! ἀμὰμ κ' ἐχάθηκα!

— Τί διάολο ἔχεις καὶ θλιάζεις σὰ λύκος; τί διάολο
σοῦρε καὶ μπήκες εἰς τὸ χαρέμι; Ἐσένα ἡ χανούμισαις
δὲ σ' ἀρέσουνε, ἐσὺ εὐνούχος δὲν εἶσαι, τί διάολο εἶσαι
λοιπόν;

— Εἶμαι ἀγγαστρομένος! μὲ συχόρεση ἀπὸ τὸ πρό-
σωπὸ σου, εἶμαι ἀγγαστρομένος! καὶ κοιλοπονῶ ἀπὸ
τὴν αὐγὴ! Ἐσκουζε ἐκεῖνος ὁ Γίγαντας μὲ τὸν τόνον
τῆς ἐσχάτης ἀπελπισίας.

— Ἀγγαστρομένος; εἶσαι κοινὸς βρὲ, ἀκόμα ἄν-
δρας δὲν ἀγγαστροθήκε βρὲ! καὶ σὺ ἀγγαστρολογίεσαι
βρὲ κ—;

Τότες ὁ Γίγαντας ἐσηκώθηκε λίγο ἀπὸ χάμου, ἐκά-
θησε τὸ διπλοπόδι καὶ ἔκαμε τὴν ἀκόλουθον διήγησι.

— Πρέπει νὰ ξέρης πασσά μου πὼς, γιὰ ταῖς ἀμυρ-
ταῖς μου, ἐπαντρεύτηκα καὶ ἐπῆρα μία γυναῖκα ὁμορ-
φήτερη ἀπὸ ὅλαις σου τῇ χανούμισαις.

— Μ' ἐκεῖνὰ τὰ μούτρα βρὲ;

— Τί μπαίνουνε τὰ μούτρα, οὔτε γιὰ τὰ μούτρα
μου τὴν πῆρα, οὔτε γιὰ τὰ μούτρα μου μοῦ τὴ δόσανε,
ἐγὼ τὴν ἐπῆρα γιὰ τὰ μούτρα της, καὶ οἱ δικοὶ της
μοῦ τὴ δόσανε γιὰ τὰ πλούτια μου, πρέπει νὰ ξέρης
πὼς πολλοὶ τὴν ἐθέλανε τὴ γυναῖκα μου, καὶ μετὰ
στοὺς ἄλλους καὶ ὁ Χόντζας-τοῦ χωριοῦ μας, ὁποῦνε
γιατρὸς περίφημος, μὰ οἱ δικοὶ της μ' ἐπροτιμῆσαν ἐ-
μμένας γιατί εἶμαι πλούσιος, ἔπειτα ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς ἡ-
μέρας πρὸς τὴν ἐπῆρα, μοῦρτε μίαν ἀρῶν-τια παραξένη,
ἡ κοιλιὰ μου ἐφούσκωσε καὶ οἱ πόνοι καὶ τὸ ξερὰτὸν
μ' ἀφάνανε οὔτε νύχτα οὔτε μέρα, ἐκράξα τὸ Χόντζα,
ὁ Χόντζας μ' ἐρύδα μ' ἐπαρατήρησε καὶ, κουνώντας
τὸ κεφάλι του, μοῦ εἶπε πὼς εἶμαι ἀγγαστρομένος. —
Ἐγὼ στὸ πρῶτο δὲν τὸ ἐπίστευα, γιατί δὲν ἀκούστηκα
πὼς οἱ ἄνδρες ἀγγαστρονοῦνται, μὰ ὁ Χόντζας, πρὸς ἡ-
τανε γραμματισμένος, μᾶρρε ἓνα βιβλίον Ἑλληνικὸ καὶ
μοῦ ἐδιάβασε πὼς οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἀγγαστρονοῦνται
καὶ ἐγεννούσανε, πρὶν ἀπὸ τὸ κεφάλι, πρὶν ἀπὸ τὸ μᾶ-

ρὶ καὶ πᾶσι λέοντες, ὄντας εἶδα τὸ χαρτὶ τὸ τυπωμένο τὸ ἐπίστευα καὶ ἔπαισα στὰ ποδάρια τοῦ Χόντζα νὰ μὲ γλυτρώσῃ, ἐτότες ὁ Χόντζας μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια μοῦπε πῶς ἦτανε πολὺ δύσκολο, μὰ πῶς ἤθελε κομῆ ὅτι μπορῶσαι, μ' ἔκαμε τότες καὶ τόσους χίλια φόβον γιὰ ν' ἀγοράσῃ ξαγκασιροχόρταρο ὅπου δὲ βρίσκεται παρὰ στὴ Μέκα, ἀπάνουθε ἀπὸ τὸν Ἄγιο τάφο τοῦ Προφήτη, καὶ ἀρχίνησε νὰ μοῦ δίνῃ αὐγὴ-θράδι ἀπὸ δαῦτο. Ἐκατσα ἐννειάμισι μῆνες εἰς τὸ κρεβάτι, καὶ ὁ μαῦρος ὁ Χόντζας, γιὰ νὰ μὴ μ' ἀπὶνῃ μονάχονε, ἐκομματοῦνε σπῆτι μου, ὅντις ἔρτε ἡ ὥρα νὰ γεννήσω μ' ἐφώνησε, μ' ἀνοῖξε τὴν κοιλιά, καὶ μ' ἐλευθέρωσε. Ὡς ἐπὶ τοῦτο μοῦ τὰ εἶπε ὁ Χόντζας καὶ ἡ γυναῖκα μου, ἐγὼ δὲν αἰσθάνθηκα τίποτε.

— Καὶ σ' ἔκαμε νὰ βυζάσῃς κηρύλες τὸ παιδί;

— Ὡς κε, ἔδωκε ἓνα γιαντρίκι τῆς γυναίκας μου ποῦ τὸ λῆνε γα.λα.τρη.όρταρο, καὶ ἐκείνη τὸ βεβαίνει ἀκόμα.

— Κ' ἀπὸ τότες δὲν ἐματαγγαστρήθηκες;

— Ὡς κε γιαντὶ μοῦπε νὰ μὴν κυττάξω πουλιό, οὔτε τὴ γυναῖκα μου, οὔτε καμμίαν ἄλλη γυναῖκα στὸ πρόσωπο, καὶ μάλιστα, γιὰ νάμε πουλιό ἥσυχος, ἐγὼ τῶς ὥρα τὴ γυναῖκα μου σπῆτι του.

— Ἀ! ἐκατάλαβα καὶ ἡ γυναῖκα σου τώρα ζῇ μὲ τὸ Χόντζα.

— Σήμερα, ἀπὸ ἀνεμυαλιά μου, περνώντας ἀπὸ τὸ χερέμι σου εἶδα μίαν χανούμισα ποῦ μῶκαμε νόημα νάμπω μέσα, ἐμπήκα καὶ τὴν ἔπαθα οὐ οὐ οὐ! ἀμὰμ καὶ ἐγράθηκα!

— Τί ἔπαθες βρε κε—;

— Ἀγγαστρήθηκα πασσά μου, οὐ οὐ οὐ οὐ! ἀμὰμ καὶ ἐγράθηκα!

— Σὺ τετόνε σπῆτη του νὰ γεννήσῃ! Ἐφώνησε ὁ Βιζίρης ἀπελπισμένος.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔπαυσε κάθε ἄλλη περὶ ψηλῶνε ἐξέτασι, ἔδωσε τὴν παραίτησί του ἀπὸ Βιζίρης καὶ ὁ Νάνος ἐπῆρε τὴ θέσι του.

ΦΥΡΑΝΗ—ΜΙΤΑΝΗ.

Πλοίαριον ἀφίχθὲν ἐκ Πατρῶν τὴν προχθὲς ἔφερε τὴν εἰδήσιν ὅτι ἡ συνθήκη τέλος υπεγράφη καὶ ἀντηλλάχθη, τὸ δὲ ἐξ Ἀνατολῆς προσερχόμενον Αὐστριακὸν Ἀτμοκίνητον, ὅτι Ἑλληνικὸν Ἀτμόπλοιον φέρον τὴν Ἑλληνικὴν Φρουράν προσωρίζετο εἰς Ζάκυνθον.

— Μᾶς γράφουσιν ἐκ Κερκύρας ὅτι ὅλοι οἱ Ἄγγλοι ἀπὸ τοῦ Ἀρμστού ἕως τὸν τελευταῖον στρατιώτην ἔχουσιν τὰ πάντα ἑτοιμα πρὸς ἀναχώρησιν, καὶ ὅτι τὰς 3(15) ἰστανίμου, τὸ θραδύτερον, δὲν θὰ μείνῃ Ἄγγλος εἰς τὴν Ἰπτανίαν. Ἡ φρουρά τῶν Παξῶν καὶ Κυθήρων ἤδη ἀπερρίθη.

— Ἀρμονίως φθίσῃ ἐνταῦθα ὁ Πρόεδρος τῆς Γερουσίας μὲ τὴν ἀπουσίαν.

— Ὁ Πάπας ἀπέθανεν καὶ ἐν Κερκύρα γίνονται διαπληκτικαὶ περὶ τῆς Κοσμικῆς ἐξουσίας τοῦ Μητροπολίτου Ἀνακτίου, ἡμεῖς σεβόμεθα, εἶπερ καὶ τις ἄλλος, τὸν ἐθνικὸν Ἀνακτίον, ἀλλὰ τρέμομεν ὁσάκις βλέπομεν

τὴν ποιμαντικὴν του ράβδον μετατρεπομένην εἰς κατακτιτικὴν ῥομφαίαν, ἐπειδὴ διελλόντες τὴν ἱστορίαν τῶν Παπῶν ἤνθαμεν ἓνα Ἀλέξανδρον 5'. διάδοχον τοῦ μεγάλου Γρηγορίου, ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκουέτω!

— Γίνονται μεγάλαι προετοιμασίαι εἰς τὰς Λέσχας μας διὰ τὴν ἐθνικὴν ἐορτὴν τῆς ΚΕ'. Μαρτίου, ἐορτὴ ἥτις ἐφέτος ἔχει ὑπέροπτε μεγάλην τὴν σημασίαν.

— Οἱ ἑνωσιφόροι ἀναιδῶς κηρύττουσιν ὅτι διατάχθη τὸ 12ον Ἀγγλικὸν τάγμα ἵνα ἀντικαταστήσῃ τὸ παρ' ἡμῖν φρουρὸν, καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ὑποστηρίζουσι τὰ ληρόμηκτά των ταῦτα διὰ στοιχημάτων οὐχὶ μικρᾶς ἀξίας, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν θλακίας τοὺς σπρώχνει τὸ πάθος των!

— Φρικτὸν κακούργημα διαπράχθη κατ' αὐτὰς εἰς τὴν περιοχὴν Βαλτῶν. Καμπίτζης τις ἐδολοφονήθη ὑπὸ ἀγνώστων διὰ τοῦ ἐπανθρωποτέρου τρόπου. Ἡ ἀνάκρισις ἄχρις ὥρας οὐδὲν τι ἐξιχνίασε.

— Ἡκούσαμεν ὅτι ἄνθρωποι, πρὸ πολλοῦ λησμονήσαντες τὴν πατρίδα των Κεφαλληνίαν καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τρυφῶντες, σκοπεύουσι τώρα νὰ συντρέξωσιν ὡς πληρεξούσιοι, συμβουλευόμενοι εἰς τοὺς πλανοδίους τούτους πολιτικούς νὰ μὴ αγωνισθῶσιν τὸν ἀγῶνα τοῦτον καὶ νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς πάντοτε ἀδιαφοροῦντες καὶ κοιμώμενοι τὸν λήθαργον τῆς ἀναληγησίας, ἐξ οὗ οἱ στεναγμοὶ τῆς δειναστευμένης πατρίδος των δὲν ἤδυνήθησαν ποτὲ νὰ τοὺς ἀφυπνίσωσι.

— Καὶ πάλιν φόβοι καὶ τρόμοι, καὶ πάλιν οἱ ἑνωσιφόροι φωνασκοῦσιν, ὅτι ἂν ἡ Ἀγγλικὴ φρουρά ἀποσυρῇ, πρὶν τῆς ἀφίξεως τῆς Ἑλληνικῆς, συμφοραὶ θὰ συμβῶσιν, Μάλισα ἐσπερμολογεῖτο ἡ φήμη ὅτι οἱ πρὸύχοντες(!) τῆς Ζακύνθου ἐπαρουσίασαν ἀναφορὰν εἰς τὸν Τοποτηρητὴν περὶ παρατάσεως τῆς Ἀγγλικῆς κατοχῆς (!!!) δὲν θέλομεν ἐπὶ τοσοῦτον ν' ἀδικήσωμεν τοὺς ἀδελφούς Ζακυνθίους, ὥστε νὰ πιστεύωμεν ὅτι παρ' αὐτοῖς ὑπάρχουσι τοιοῦτοι ἐφιάλται. Ἐκτὸς ἂν ἡ ἀναφορὰ αὕτη ἐφε-
ρεν τὴν ἡμερομηνίαν τῆς 1 Ἀπριλίου.

— Ἰδοὺ ποίας εἰδήσεις μᾶς ἔφερε τὸ ἐξ Ἑλλάδος χθὲς ἀφίχθὲν Ἀτμόπλοιον.

Προσδιορίσθησαν καὶ εἰς ἐντοιμοὶ διὰ τὴν Ἑπτανή-
σον 250 χωροφύλακες, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχοντες τὸν Ταγματάρχην Κ. Γενοβέλην, διορισθέντα ἀρχηγὸν τῆς χωροφυλακῆς ἐν Ἑπτανήσῳ. (Φῶς.)

— Ἡ παράδοσις τῶν Ἰονίων Νήσων παρετάθη κατ' αἴτησιν τοῦ Ἀγγλοῦ Μηχανικοῦ, τοῦ στικλέντος εἰς Κέρκυραν, μέχρι τῆς 28 Μαρτίου ε. π. ἤδη τὰ πάντα εἰσὶν ἑτοιμα πρὸς προσεχῇ ἀναχώρησιν τοῦ Βασιλέως δι' Ἑπτανήσον. (Φῶς.)

— Μᾶς γράφουσιν ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἀνηγγέθη τηλεγραφικῶς εἰς τὴν Αὐλὴν, ὅτι ἡ Συνθήκη υπεγράφη, καὶ ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Φρουρά ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν Ἑπτανήσον περὶ τὸ τέλος Μαρτίου.

Ὁ Συντάκτης ΦΕΡΑΝΑΝΔΟΣ Φ. ΟΛΣΗΣ.

Ὁ Ἰπευθυνός ΔΙΟΝΙΣΙΟΣ Β. ΖΑΦΡΙΤΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 88.

ΤΗΣ ΔΙΑΦΑΦΟΘΗΚΗΣ.

Κύριε Συντάχτα.

Παρακαλείσθε νά καταχωρήσητε πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ τὰ ἐπόμενα :

Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Φιλιππάκης π. Γεράσιμου ἐγέννησε τρεῖς υἱοὺς τὸν Ἰωάννην, Γεράσιμον καὶ Παναγῆν, οἵτινες ἐσύστησαν ἐν Ὀδυσσῶ ἐμπορικὴν Ἑταιρίαν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ἀδελφοὶ Φιλιππάκη· κατὰ τὰ 1850 ὁ Διευθυντὴς τοῦ Καταστήματος Ἰωάννης ἐτρελλάθη καὶ ἐστάλη εἰς Κεφαλληνίαν, ὅπου ἡμεῖς οἱ δύο ἄλλοι ἀδελφοὶ καὶ συνεταιροί, Γεράσιμος καὶ Παναγῆς, διεμένοντες δι' ἐμπορικὰς καὶ οἰκιακάς μας ἐργασίας, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐδιωρίσαμεν τὸν ἡγαπημένον ἀδελφόν μας Γεράσιμον ὡς διαχειριστὴν τοῦ καταστήματός μας, τὸ ὁποῖον ἐδιευθύνετο προσωρινῶς ἀπὸ ἐπιτρόπους.

Καὶ τότε ἔμεινα ἐγὼ ὁ δυστυχὴς Παναγῆς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἰωάννου ἕως εἰς τὰ 1854 κάμωνων ταξίδια εἰς τὴν Εὐρώπην πρὸς ἱασιν τῆς φρενοβλαβείας του, πλὴν ὅλα ἀπέβησαν μάταια, ἐπειδὴ κατὰ τὰ 1854 ὁ Ἰωάννης Φιλιππάκης ἀπεβίωσεν.

Ἀπὸ τὰ 1854 μέχρι τῶν 1856 ἀντεποκρινόμεθα ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου Γεράσιμος δι' ἐπιστολῶν. Κατὰ τὰ 1856 ἐλθὼν ὁ Γεράσιμος ἐξ Ὀδυσσοῦ εἰς Ζάκυνθον, καὶ λαβὼν μὲ ἐμέ συνέντευξιν μοῦ ἐφανερώσεν ὅτι ὅλγα πράγματα δῆθεν ἐξ ὅλης τῆς περιουσίας μας μᾶς ἀπέμειναν, μοῦ παρεχώρησε τότε τὸ πλοῖον Ἀγία Παρασκευῇ, τὸ ὁποῖον εἶχα ἀγορασμένον ἐγὼ διὰ χρημάτων τῆς Ἑταιρίας, καὶ μοῦ ἐμέτρησε 5000 τάλλητρα. Ἐγὼ ἐυχαριστήθη εἰς τὴν μικρὰν ταύτην παραχώρησιν, συλλογισάμενος ὅτι ὁ ἀδελφός μου, μολοντί εἶχε λάβει τρεῖς γυναῖκας, εὗρίσκετο γῆρος καὶ ἄτεκνος, καὶ στοχαζόμενος εἰς ἄλλον ὅτι ὢν ἄτεκνος καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτρέψῃ καὶ τετάρτην γυναῖκα ἡ κατάστασίς μας ὅλην ἐπεπληρούετο πρὸς τὸν ὅτι, νὰ περιέλθῃ εἰς τὰ τέκνα μου, τὸ αὐτοσσίτου καὶ ἡ αὐτὴ ἐλπίς μὲ ἐπαραινέσθη νὰ ἐνταχθῇ νὰ λάβῃ αὐτὸς τὸ ὁσπῆτιον εἰς Σκλαβάτα μετὰ τοῦ τὰ ἐξαρτήματα τῆς ἀξίας 15000 τάλλητρων, ἐγὼ δὲ μόνον 800 τάλ. εἰς κτήματα τὰ ὅποια εἶχα ὁ ἴδιος ἀγορασμένα.

Κατὰ τὸ ἔτος 1857 συνήψα ἐμπορικὴν Ἑταιρίαν μετὰ τῶν ΚΚ. Παναγῆ Κουρκουμέλη καὶ Συντροφίαν.

Κατὰ τὸ 1859 ὁ ἡγαπημένος μου ἀδελφός Γεράσιμος ἔλαβε γυναῖκα εἰς τέταρτον γάμον, ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κεφαλληνίας καὶ Ἐξαρχος ΚΚ. Σπυρίδων Κοντομίχαλος ἐκήρυξε Δεσποτικὸν ἀφορισμὸν κατ' αὐτῶν δυστυχῇ ἀδελφε Γεράσιμε ποῦ ἐπεσεσ !

Κατὰ τὸ ἔτος 1862 διελύετο καὶ τὸ Κατάστημα Κουρκουμέλη καὶ Σ.α καὶ ἐγὼ ὀρκίζομαι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ὅτι μὲ πέντε καὶ μόνον λεπτὰ εὐρέθην, συλλογισθῆτε τὴν θέσιν μου, ἐνῷ εἶχα πέντε τέκνα ἀνήλικα τρία θηλυκὰ καὶ δύο ἀρσενικά !

Προστρέχω εἰς τὸν πιστὸν ἀδελφόν μου: Δὲν ἔχω, μοῦ λέγει. Τρέχω εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους μοῦ δίδουσι τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν, εἰς τοιαύτην θέσιν εὐρεθεῖς ἐκλαυσα καὶ εἶπα: Ποῦ εἴσαι ἀδελφε Ἰωάννη; Τότε εἰς ἐκ τῶν φίλων μου μὲ συμπονεῖ καὶ μὲ λέγει: θάρσει Παναγῆ, ἂν πεθάνω ἐγὼ τῆς πείνης πεθαινῆς καὶ σὺ, ὁ φίλος οὗτος ἦτον ὁ Κ. Ἀναστάσιος Στεφάνου Μαζαράκης. Δὲν ἠθέλησα νὰ καταχρασθῶ τῆς γενναίας προσφορᾶς τοῦ φίλου μου, καὶ τὸ φιλότιμον μὲ ἐσπρωξε νὰ ἀναχωρήσω ἀπὸ τὴν πατρίδα μου.

Κατὰ τὸ 1863 Ἰαννουαρίου 2 ἐταξείδευα διὰ νὰ εὐρω τὸ πλοῖον μου πλοιαρχούμενον ἀπὸ τὸν Δημήτριον Σκλάβον, δυστυχῶς ὑπέπεσα καὶ εἰς τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ, φθάσας εἰς Ὀδυσσὸν ἔλαβα περίστασιν νὰ ἴδω τὴν μεγάλην μας κατάστασιν, τὸ καύχημα τῆς Κεφαλληνίας, ἡ κατάστασις αὐτὴ ἀνέβαινε εἰς 750,000 ἀργυρὰ ὅταν ὁ ἀδελφός μας Ἰωάννης ἐτρελλάθη, κάμωνων τὸν ἰσολογισμόν καὶ τοιαύτη ἦτον ὁπόταν οἱ ἐπίτροποι, οἵτινες προσωρινῶς διεύθυνον τὸ κατάστημά μας, τὴν ἐπαράδωσαν εἰς χρήματα, κτήματα, ἐμπορεύματα καὶ πιστώματα πρὸς τὸν ἀπεσταλμένον πιστὸν ἀδελφόν Γεράσιμον ὁπόταν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος τὸν ἔστειλεν μὲ ἐπιτροπικὴν ὁ Διευθυντὴς τοῦ καταστήματος Ἰωάννης Φιλιππάκης.

! Αἱ! ἀδελφε Γεράσιμε, τί ἀπέγειναν αἱ δύο σιταποθήκαι μας τῆς χωρὸς καὶ τῆς 30,000 σίτου μετὰ τὴν εἰς μάρμαρον χροσὴν ἐπικρασίαν Ἀδελφοὶ Φιλιππάκη, αἱ σιταποθήκαι ἐκείναι αἵτινες μᾶς ἐδίδον ἀπὸ 10—12000 ἀργυρὰ ἐνοίκιον κατ' ἔτος ; ! Αἱ πιστὲ ἀδελφε, τί ἔκαμες τὸν ὥραϊον ἐκεῖνον περίβολον μὲ ἐν ὁσπῆτιον μέσα ; ! Αἱ! πιστὲ ἀδελφε ἐνῷ τυρλοῖς ὀμνᾶς εἰς ὅσα σὲ ἐμπιστεύον δὲν σὲ ἔβλεπαν 300,000 ἀργυρὰ εἰς χρή-

μυτα καὶ πιστώματα ἀλλὰ καὶ τὰς σιταποθήκας καὶ τὴν ἐξοχὴν ἐπώλησας ; ! Αἱ πιεθεῖς ἀδελφεὲ δὲν ἄφινες τοῦ λόγιον τοῦ ἐναπομείναν μόνον ὁσπῆτιον τὸ ὁποῖον μᾶς ἐδίδε 1,000 λίρες κατ' ἔτος ἐνοίκιον, νὰ τρώγῃς καὶ νὰ μοῦ δίνῃς καὶ ἐμὲ κομμάτι ψωμί διὰ νὰ μὴν σβύσῃς τὴν οἰογενεῖαν φιλιππάκη, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἡῦρα ὑποθηκευμένον διὰ 33,000 ἀργυρᾶ ; Κλαίων ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα κατὰ τὰ 1863 ἰουλίου 27 ἀνευ χρημάτων, μεταδύνω εἰς Σιλαβάτα, διὰ νὰ τοῦ εἶπω ὅτι δὲν ἐλυπήθη τοῦλάχιστον τὴν οἰογενεῖάν μου ἥτις ὑστερεῖτο τοῦ πετοῦ, φθάσαντα δὲ ἐκεῖ ὁ πιστὸς ἀδελφός μου δὲν με ἐδέχθη . . . Θεέ ! ἡ οἰκία τὴν ὁποῖαν ἐκοδόμησα κατὰ τὸ 1818 δὲν με ἐχώρεσε ! μοῦ ἐστειλεν ἐπιστολὴν δι' ἧς μοῦ ἔλεγε ὅτι δὲν ἤθελα ἀξιώσῃ νὰ ἰδῶ τὸ πρῶτόν του ! Τρέχει ὁ εἰλικρινὴς φίλος μου Μαζαράκης πρὸς αὐτὸν ὅπως τὸν καταπείσῃ νὰ λυπηθῇ τὸν ἀδελφόν του Παναγῇ, ἡ ἀπάντησις δὲ ἦν ἔδοσεν ἦτον ἀπάντησις κατὰρας κατ' ἐμοῦ ! Ἀπέναντι δὲ τοσούτων θυσιῶν ἀδελφε καὶ εἰς Μαζαράκη, βλέπων τὴν καταστροφὴν τῆς περιουσίας μου ἐκ μέρους τοῦ ἀδελφοῦ μου, εἶναι τάχα ἀνταμοιβὴ νὰ σὲ συμπεριλάβω μεριδιούχον διὰ νὰ κινῶμεν τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου δίκην καὶ νὰ πληρώνῃς δικηγορικὰ ὑποδικηγορικὰ, χαρτόσημον καὶ ἅπαντα τὰ τῆς δίκης ἐξοδα ; !

Κατὰ τὴν 26 Φεβρουαρίου 1864 ἐκινήσαμεν ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ, ἐκεῖνος ζητεῖ ἐξάμηνον προθεσμίαν ὅπως φέρῃ ἐγγραφα ἀπὸ Ὀδυσσόν, ὡς ἂν εἶχει κανὲν ἰδιαιτερον μαγεστράτικο νὰ μὴν ἀποβλέπῃ τοὺς ἀδελφοὺς Φιλιππάκη ἀλλὰ αὐτὸν καὶ μόνον ὡς μακαρονοποιόν ! Τὸν ἀδελφόν μου Μαζαράκην ἀποκαλεῖ κερδοσκόπον ! Ἠξέυρης, ἀδελφε Γεράσιμε, τί λέγεις ἢ τί εἶπες ; Ὅχι, ἡ κατὰρα τοῦ ἀρχιερέως, ὁ δεσποτικὸς ἐκεῖνος ἀφορισμὸς διὰ τὸν τίταρτον γάμον σου, σὲ ἔκαμε φρενήρη καὶ ἔπρεσε

τυφλοῖς ὄμμασιν εἰς τὴν ἀγχόνην ! δὲν ἐνθυμῆσαι καὶ τὸ θαῦμα ἐκεῖνο ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἀφορισμὸν, ὑπόταν τὸ εἰκονοστάσιόν σου ἐπίασε φωτιά καὶ σὺν αὐτῷ κατεκάησαν τὰ ἀφορισμένα καὶ τρισκατάρατα ζέφανά σου ; — αὕτη ἡ κατὰρα σὲ ἐπαρακίνησε νὰ ἀποκαλέσῃς τὸν εὐεργέτην μου Μαζαράκην κερδοσκόπον, νὰ εἰπῇς ὅτι ἤλθωμεν διὰ τῆς ἀγωγῆς μας νὰ σὲ ἐνοχλήσωμεν. Ἄχ ! τὸ κρέμα τοῦ ἀδελφοῦ σου Παναγῇ βοῦ, παῦσε ἀδελφε Γεράσιμε, ἐκεῖνοι οὔτινες σὲ ἀναγκάζουσι νὰ κάμῃς δίκην με ἐμὲ, εἴτε δικηγόροι, εἴτε ὑποδικηγόροι, εἴτε φίλοι σου λέγονται ἐκεῖνοι κερδοσκοποῦν ἐπὶ σοῦ, εἰς ταύτην τὴν δίκην διὰ νὰ σὲ ἀφίσουν γυμνόν, διότι προκειμένου λόγου περὶ καταστάσεως 750,000 ἀργυρῶν ἔπρεπε νὰ ἐξετάσωσιν ἂν ἤμαι νόθος ἢ νόμιμος υἱὸς τοῦ Σπυρίδωνος Φιλιππάκη, καὶ ἐπομένως συγκληρονόμος τῆς ὀλικῆς καταστάσεως τῆς εταιρίας « Ἀδελφοὶ Φιλιππάκη » τὴν ὁποῖαν εἶχαμεν εἰς Ὀδυσσόν ! — Φύγε λέγω ἀδελφε ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν — Φύγε ἀπὸ δικηγόρους καὶ ὑποδικηγόρους, διότι, σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω, αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀληθεῖς κερδοσκόποι — καὶ ἔλα νὰ σὲ ἀγκαλιάσω.

Ποῖος δικαστής, ὅταν λάβῃ γνῶσιν τοῦ ὑπερόγκου ποσοῦ τῆς καταστάσεώς μας τὴν ὁποῖαν σὺ ἔφθειρες, πῶς δικαστὴς λέγω θέλει λάβει ἀνὰ χεῖρας κάλαμον νὰ στερήσῃ ἐμὲ τῆς πλουσίας μερίδος μου καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου καλάμου νὰ φονεύσῃ πέντε ἄθωα τέκνα, ἐμὲ καὶ τὴν γυναῖκα μου ;

Δικηγόρος τοῦ ἀδελφοῦ μου εἶναι ὁ Δ. . . .
 ράκας, ὑποδικηγόρος δὲ ὁ γνηστός ἐν ἰουδαίᾳ Σπυρίδων

Κεφαλληνία 19]31 Μαρτίου 1864.

ΠΑΝΑΓΗΣ Σ. ΦΙΛΙΠΠΑΚΗΣ.

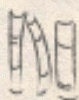
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥΡΑΦΕΙΟΥ Π ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΝΕΟΤΟΥΡΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.Σ3.Υ2.Φ1.0079